

vlastním efektem tohoto rozhodnutí, že žádost za stav. povolení se zamítá pro předčasnost a že bude lze o ní meritorně jednatí teprve tehdy, až bude provedeno řízení o stanovení stav. čáry a rovinné výšky.

Není tedy v nař. rozhodnutí obsaženo věcné vyřízení žádosti o stav. povolení a proto není v něm také rozporu, který shledává stížnost v tom, že prý nař. rozhodnutí na jedné straně věcně vyřizuje žádost za stav. povolení, kdežto na druhé straně vyslovuje názor, že stav. úřad neměl jednatí o povolení stavebním, dokud nebylo rozhodnuto o stav. čáře.

Č. 3959.

Úrazové pojištění: I. V řízení o otázce, zda podnik podléhá úrazové povinnosti pojistné, nemá jednotlivý zaměstnanec postavení strany. — II. Proti výroku, kterým úrazová pojišťovna zaměstnanci podniku některého odpírá odškodné za utrpený úraz, může se zaměstnanec brániti toliko žalobou na rozhodčí soud.

(Nález ze dne 29. září 1924 č. 14.351/23.)

Prejudikatura: Boh. 431 adm.

Věc: Josef K. v T. proti min. soc. péče o úrazové pojištění.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Úrazová pojišťovna dělnická v Praze nepřiznala st-li výměrem z 23. května 1921 odškodné ve smyslu §§ 1 a 6 zák. z 28. prosince 1887 č. 1 ř. z. na r. 1888 za úraz, který ho stihl v podniku Karla Š., obchodníka s dřívím v T., poněvadž — nehledíc ani k otázce, zda se skutečně o úraz a jeho následky jednalo — podnik ten (obchod s dřívím) pojištěn nebyl a činnost, při níž se úraz přihodil, ve smyslu cit. zák. pojistné povinnosti není podrobena. K výměru tomu připojila pojišťovna poučení, že se z něho může st-li odvolati do 14 dnů k zsp-é.

Námítky proti výměru tomu podané zsp zamítla rozhodnutím z 4. října 1922 pro nepřislušnost, poněvadž dle § 38 úraz. zák. jest k rozhodování o nárocích na odškodné proti úrazové pojišťovně vznesených, jí však neuznaných, příslušný jedině rozhodčí soud.

Odvolání st-le zamítlo pak žal. min. soc. péče nař. rozhodnutím z důvodu rozhodnutí zsp-é. Při tom k vývodům odvolání podotklo, že výměrem úrazové pojišťovny z 13. ledna 1922 shora označený podnik v době, kdy se úraz stal, za podnik úrazovému pojišťování nepodléhající uznán byl. Proti tomuto výměru mohl podle § 18, odst. 3. úraz. zák. pouze podnikatel a státní dozorčí orgán pro pojišťovnu ustanovený podat námítky; jelikož námítky nepodali, nabyl příslušný výměr právní mocí. Jiným osobám, tedy i zaměstnaným dělníkům, nepřisluší vůbec ingerence při zjišťování pojistné povinnosti a nemají ani práva námitek ani stížnosti proti rozhodnutí o pojistné povinnosti podniku.

Pokud se stížnost k tomuto soudu podaná obrací proti výroku na-
posled uvedenému, odpírajícímu st-li postavení strany a tudíž i legiti-
maci k podávání opravných prostředků v řízení o zjištění pojistné po-
vinnosti podniku, v němž byl zaměstnán, shledal soud stížnost neodů-
vodněnou, řídě se úvahami rozvedenými v nál. Boh. 431 adm., s nimiž
jest odůvodnění uvedeného výroku v podstatě ve shodě.

Proti výroku, že k rozhodování o sporných nárocích na odškodné ve smyslu úraz. zák. příslušný jest jedině rozhodčí soud úrazovny, stížnost námitek neuvádí. Dovojuje však, že bylo povinností úřadů správních zrušiti výměr úrazové pojišťovny, pokud jim st-li udělila poučení, že může se z výměru toho odvolati k zsp-é.

Ani v tom nemohl soud dáti stížnosti za pravdu. Pokud onen výměr obsahoval výrok, že podnik, v němž st-l byl zaměstnán, nebyl v době úrazu podroben pojistné povinnosti podle zák. úraz., nemohl býti st-l oním poučením nijak zkrácen ve svých právech již proto, poněvadž, jak svrchu bylo vyloženo, při řešení této otázky vůbec práva k podávání opravných prostředků nemá. — Pokud pak oním výměrem pojišťovna odepřela st-li odškodné, jehož se domáhal, poskytuje mu § 38 úraz. zák. podle jasného znění jediný právní prostředek, totiž žalobu na rozhodčí soud. Tento soud byl by také povolán k eventuální žalobě posouditi, byla-li podána v zákonné lhůtě a tudíž také, lze-li nějaké právní důsledky a jaké vyvoditi pro posuzování včasnosti žaloby z toho, že úrazovna odepírajíc nárok na odškodné, nesprávně udala, jakým prostředkem právním se st-l proti odepření tomu má brániti. Domáhati se nápravy v tom směru postupem instancí správních jest st-li předpisem cit. § 38 zabráněno. Při tom netřeba řešiti otázku, zda by snad úřady správní mohly mocí dozorčího práva předpisem § 48 jim vyhrazeného zjednati nápravu, již se st-l domáhá, neboť na výkon dozorčího práva podle stálé judikatury nějaký subjektivní právní nárok, jenž by u tohoto soudu mohl býti uplatňován, nikomu, tudíž ani st-li nepřísluší.

č. 3960.

Bytová péče: * Náhradní místnosti podle § 4 zák. č. 225/1922 může býti jen místnost, které dosud k účelům obývání nebylo používáno.

(Nález ze dne 29. září 1924 č. 19.873/23.)

V ě c: František K. proti zemské správě politické v Praze o přeměnu bytu v živnostenskou provozovnu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y: St-li bylo postupem instančním odepřeno povolení, aby bytu ve svém domě č. — v K. o jednom pokoji a kuchyni, dosud obývaného Antoním B., upotřebil k účelům živnostenským, což v stížnosti naříká pro nezákonnost a vadné řízení.

Nss neshledal stížnost odůvodněnou.

Rozhodnutí zsp-é potvrzuje výměr I. stolice uvedené povolení odepírající, s poukazem na bytovou nouzi v K., mimo to ještě z důvodu, že byt, který st-l dosavadnímu nájemníkovi nabízí, nelze pokládati za byt náhradní ve smyslu zákona, poněvadž není náhradou za byt, který st-l chtěl zrušit, nýbrž byt tento byl a jest obýván. Použitím jeho za náhradní byt zmenšil by se tudíž počet bytů v obci.

St-l vytýká rozhodnutí tomu nezákonnost, ježto odporuje předpisu § 4, odst. 2 zák. z 11. července 1922 č. 225 Sb. a poukazuje k tomu, že držitel bytu opatřil vhodný byt náhradní. Jest tedy stížnost založena zřejmě na názoru, že podmínce v onom předpisu stanovené jest vyho-